אוצר מדרשים — מעשה חנוכה נוסח ב׳

מעשה חנוכה נוסח ב׳

[בית המדרש חדר א׳ בשם מדרש לחנוכה]

בשנת כ״ג שנים למלך אנטיוכס הוא שנת רי״ג לבנין בית שני רוח רעה נוססה בו וחרב חדה לשונו שלופה מתערה להכות ארץ בשבט פיו. ויען ויאמר לכל שריו ועבדיו הפרתמים היושבים ראשונה במלכות, הלא תדעו הלא תשמעו כי הנה עם בני ישראל אשר בירושלם גוי עז פנים ודתיהם שונות מכל עם ואת דתי המלך אינם עושים, אשר גאון וגובה להם האומרים ידינו רמה ותמיד כל הימים מקוים שברון המלכים, לאמר כי הנה החשך יכסה ארץ וערפל לאומים וזרח בחושך אור לישרים ולכל בני ישראל יהיה אור במושבותם.

ולי אני המלך אין שוה להניחם, ועתה קומו ונקומו עליהם למלחמה לכו ונכחידם מגוי ולא יזכר שם ישראל עוד, הבה נתחכמה לו לבטל מהם את יום השבת ומילה ור״ח, וייטב הדבר בעיני שריו ועבדיו לעשות כדבר המלך. בעת ההיא שלח את ניקנור משנהו בחיל גדול ועם רב ויבא לירושלם ויצר עליה בקול ענות וחרופים לחרף מערכות אלהים ויהרוג בה הרג רב. א"ר שמעון בן יוחאי בת היתה לו למתתיהו כ״ג שאין כיופיה בכל העולם ומקודשת לאחד מבני חשמונאי, ובא אחד מן היוונים ותפסה בבלוריתה והציע ספר תורה תחתיה ובא אליה בפני ארוסה, ולהעלות חמה ולנקום נקם בנה במה בביהמ״ק ושחטו דבר אחר (חזיר) ויביאו את דמו אל עזרת הקדש. ורוח ה׳ לבשה את יוחנן בן מתתיהו ויקנא קנאת ה׳ צבאות ויחמול על עם הקדש שה פזורה ישראל וילבוש בגדי נקם לנקום נקמת בני ישראל מאת היוונים ויועץ בלבו ויעש לו חרב קטנה ויחגור אותה תחת מעילו, ויצא לרחוב העיר ויבא עד לפני שער המלך ויקרא לשוערים ויאמר אליהם אני יוחנן בן מתתיהו הנני בא לבא לפני אדוניכם, ויאמרו נערי המלך אל המלך הנה יוחנן הכהן הגדול עומד בחצר, ויאמר המלך יבא ויבא יוחנן לפני המלך ויאמר לו ניקנור מדוע אתה עובר את מצוות המלך ואינך חפץ בשלום מלכותו, הלא ידעת אם לא שמעת כי יש לאל ידי בכח גבורת חיילות לעשות עמכם רע עד בלתי השאיר לכם שריד ופליט, כי עתה גם אותך הרגתי ואותם שרפתים כקש לפני רוח, ומי בכל אלהי הארצות אשר הצילו את ארצם מידי כי יציל ה׳ את ירושלם מידי. ויען יוחנן למלך לאמר עתה באתי אליך כל אשר תחפוץ אעשה לא אסור ממצותיך ימין ושמאל. ויאמר לו המלך במה יוודע איפה כי אתה סר אל משמעתי הלא כאשר תקרב אל המזבח ותעשה את חטאתך ואת עולתך בחלב ודם החזיר הזה ותלבש בגדי מלכות אשר לבש בו המלך ותרכב על מרכבת המשנה אשר לו ואשר ניתן כתר מלכות בראשך. ויאמר יוחנן אנכי אעשה כדברך כאשר אדוני מצוה רק אין דבר כי יגורתי מפני האף והחמה עם בני ישראל, הן אזבח תועבת ה׳ על המזבח לעיניהם ולא יסקלוני?! אך בזאת יאות לי לעשות כדברך בהוציאך כל איש מלפניך ואני ואתה ואין זולתך ואז אעשה כדבר המלך, פן יודיעון הדבר אל עם בני ישראל. ויטב הדבר בעיני המלך ויצו לאמר הוציאו כל איש מעלי ולא עמד איש אתו מכל הנצבים עליו. ויהי בלכתם ויתפלל יוחנן לפני ה׳ ויאמר: ה׳ אלהי ישראל יושב הכרובים אתה הוא האלהים לבדך לכל ממלכות הארץ, אתה עשית את השמים ואת הארץ, הטה אזנך ושמע פקח עיניך וראה את דברי אנטיוכס אשר שלחו לחרף מערכות אלהים חיים ומלך עולם, אמנם ה׳ החריבו מלכי אשור את הגוים ואת ארצם ונתנו את אלהיהם באש, כי לא אלהים המה כי אם מעשה ידי אדם עץ ואבן ויאבדום. ואתה ה׳ אלהינו הושיעני נא מידו פן ילך וישתבח ויתפאר בבית דגון אלהיו לאמר אלהי נתנם בידי וכחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה. וככלות עתרתו חיזק ואמץ לבבו ויאמר ה׳ אלהים זכרני נא וחזקני נא אך הפעם הזה ואנקמה נקמת בני ישראל, ויקרב יוחנן אליו ויתקע החרב בלבו, ויהי כאשר כרע שם נפל שדוד את פני הקדש. ויהי אך יצוא יצא יוחנן כ״ג מאת פני הקדש וירע תרועה גדולה ויערוך מלחמה בעמים ויהרוג בהם הרג רב שבעה אלף ושבע מאות ושנים ושבעים מבלעדי העם אשר נהרגו איש בחרב רעהו.

ויהי כאשר שמע אנטיוכס כי נהרג משנהו ניקנור ויצר לו מאד וישלח ויקרא לכל שריו ועבדיו וגם למשנהו הגדול ויאמר אליהם האם בגוי הזה לא תתנקם נפשי אשר השחיתו וחבלו חיילות ויבוזו מחנותי ושריי, ועתה מה אנו מחשים הבה נא נבוא אליהם למלחמה לבטל מהם את השבת ור״ח ומילה, ומי האלהים אשר יציל אותם מידי. וישלח את בגריס בחיל גדול ועם רב ויבא לירושלם ויצר עליה, וימרו את אלהים עליון ויכעיסוהו בבמותם ובפסיליהם יקניאוהו במזבח אלהיהם, ויעבירו קול במחנה מטעם המלך לאמר כל איש ואיש אשר ישמור שבתות ה׳ ור״ח ומילה יומת. ורבים מבני ישראל בימים ההם מסרו נפשם בעבור כבוד המקום ב״ה ולא בטלו ברית אבותם. ואשה אחת מבני הלוים מלתה את בנה לשמונה ימים בתופים ומחולות, והיא עלתה על חומת ירושלים ובנה חתן דמים מהול בידה ותען ותאמר לפני ה׳: כל זאת באתנו ולא שכחנוך ולא שקרנו בבריתך, לא נסוג אחור לבנו, ותט אשורנו מני ארחיך,

והשליכה עצמה עם בנה מעל החומה וימותו שניהם. וכמוה עשו רבים מבני ישראל ולא הפרו את ברית אבותם ואת קדוש ישראל יעריצו.

וקהל קדושים אמרו איש אל רעהו הנה דבר המלך בחמה שפוכה לבטל ממנו את השבת, דברי הרב ודברי התלמיד דברי מי שומעים, וכתוב בתורתנו ששת ימים תעבוד וביום השביעי תשבות הלא טוב לחסות בה' ונשבות את שבתותינו אם יחינו ונחיה ואם ימיתנו ומתנו. ויועצו לשבות השבת במערה אחת הם נשיהם וטפם. ויוגד למלך לאמר הנה אנשים באו הנה במערה אחת לשבות את שבתותם, וישלח המלך את חיילותיו חלוצים לצבא וישבו על פי המערה ויקראו אותם אליהם בדבר המלך לאמר מדוע מריתם את דת המלך ועתה בא נא וסורו נא אל משמעתו של מלך והצלתם את נפשותיכם ממות. ויענו כל העם יחדיו לאמר אשר דבר ה' נעשה ונשמע, אשר ציוני על הר סיני ששת ימים תעבוד וביום השביעי תשבות, הלא טוב לנו מות ביד ה' פה ולא נחלל את יום השבת ח"ו. וכאשר ראו כל אנשי הצבא כי לא אבו הלוך בדתי מלכיהם, ויביאו עצים וישרפו על פי המערה וימותו לפני ה' כאלף איש ואשה.

ויהי כשמוע יוחנן בן מתתיהו וד' אחיו את כל זאת אזרו חיל בגבורתם ובעזרם ומגינם של אביהם שבשמים אשר בטחו בו וילחמו בעמים ויהרגו הרג רב אין חקר ואין מספר, לא נשאר בהם עד אחד, אפס (זולתי) בגריס אשר נס אל אנטיוכיא אל המלך ועמו אנשים פליטי חרב מוכים ומעונים, ויעץ בגריס ויאמר לאנטיוכס הן אתה שמת טעם לבטל את השבת ר"ח ומילה, נבול תבול גם אתה וכל העם הזה אשר ברגליך, כי אם ילכו כל העם וכל הלשונות האלה לא יוכלון לעמוד בפני חמשת בני מתתיתו כ"ג אשר מאריות גברו ומנשרים קלו.

ועתה המלך עצתי תיטב עליך ולא תלחם במתי מעט פן נהיה לבוז ולקלס לעיני כל העמים ומלכי ארץ וכל לאומים, אם על המלך טוב יכתב ונשלוח ספרים בכל מדינות מלכותך ויבואו כל שרי עם ועם ולא ישאר מהם עד אחד, ויעש המלך כדבר בגריס, ויבואו מכל מדינות המלך שרי עם ועם עם אלפים ורבבות חיילות חלוצי צבא, וכאשר ראה בגריס כי כביר מצאו ידו וחיילים יגבר ורב מאד מחנהו אין חקר ואין מספר, קם בגריס ויבא לירושלם ויצר עליה, ויחל לחרף מערכות אלהים חיים ומלך עולם, ויבקע החומה וינתק וישבר במקדש י"ג פרצות ויחשוב בלבו לאמר הפעם הזאת לא יוכלו לי, כי רב חילי וכי כביר מצאה ידי. א"ר יצחק בר נחמני אלף ושמונים ריבוא גייסות באו עם בגריס הרשע ואמר לישראל שוטים אתם שתעשו מלחמה עם חיילים שאין להם שיעור, אם תאמרו אלהיכם יביא מבול כבר נשבע שלא יביא מבול לעולם, ואם גבריאל יעמוד בנו לשרוף אותנו כמו שעשה לסנחריב הרי אנו סכים עצמנו בדם חזיר ובש"ז של סוסים ולא יגע בנו. נשאו ישראל עיניהם למרום ויאמרו לא לנו ה' לא לנו כי לשמך תן כבוד שלא יתבזה בעכו"ם, עכשיו יאמרו אין לאלהיהם עצה אחרת, וכך כתיב גדול העצה ורב העליליה. אמר הקב"ה חייכם מחשבתי גדולה משלכם כי לא יטוש ה' עמו ונחלתו לא יעזוב, באותה שעה היו ישראל מצפים להרי מזרח אולי יבואו להם עכו"ם פרסיים לעזרתם, אז חרה לו למתתיהו כ"ג וא"ל לחשמונאי ולא כתיב ארור הגבר אשר שם בשר זרועו ומן ה' יסיר לבו וברוך הגבר אשר שם ה' מבטחו? א"ל יפה אמרת אני ושבעה בני ואתה ושלשה בנים הם י"ב שבטי יה עדות לישראל, מובטח אני בהקב"ה שיעשה לנו נסים ונפלאות, ויצומו וילבשו שקים ואפר לבקש רחמים מלפני אלהי השמים עזרם ומגינם של ישראל, וככלותם להתפלל קמו מכרוע על ברכיהם ויעצמו עשתנותם, מנשרים קלו ומאריות גברו וילחמו בעמים ויהרגו בהם הרג רב. א"ר יצחק בר נחמני באותה שעה תפס הקב"ה שבעים שרים שלמעלה משרי או"ה ורצע אותם במרצע של אש ויאמר להם הרגו איש את קרובו ואם ימלט אחד מהם נפשיכם תחת נפשו. וכשהיו היוונים מורים חצים וחרבות באו המלאכים ונעצו אותם בלבו של היוונים, הוי חרבם תבוא בלבם וקשתותם תשברנה, והיו בני חשמונאי רואים הנסים ואומרים ה' ילחם לנו. וכל מלך ומלך מהמלכים שנהרג היו באים המלאכים ומבזבזים ממנו והטילו לבתיהם של ישראל, שהם לא היו יכולים ליטול את השלל מפני החללים, ואת חיילותיהם מהם שרפו בני ישראל מהם דקרו בחרב ומהם תלו על העץ ובגריס הרשע שרפו אותו בית ישראל באש. ואז אנטיוכס המלך כאשר שמע אשר נהרגו בגריס וכל שרי החיל אשר עמו וינס במדינות הים והיה כל מוצאו אותו במקום אשר היה שם, ששם באו המורדים בו, היו קוראין אותו הבורח.

ואח"כ באו בני חשמונאי לבית המקדש ויבנו הערים ויסגרו הפרצות ויטהרו את העזרה מן ההרוגים ומהטומאות, ויבקשו שמן זית זך להדליק את המנורה ולא מצאו כי אם צלוחית אחת אשר היתה חתומה בטבעת הכ"ג וידעו כי הוא שמן טהור, והיה בה כשיעור הדלקת יום אחד ואלהי השמים אשר שכן שמו שם הניח ברכה בשמן, והיו מוצאים כל לילה ולילה אחר עריכת הנרות האסיך מלאה שמן והעלו הנרות ממנו שמונה ימים, ועל הצלתם ונס האסיך ההוא קבלו וקיימו היהודים עליהם ועל זרעם להיות עושים את שמונת ימי חנוכה בהלל ובהודאה בכל שנה ושנה וזכרם לא יסוף מזרעם. ברוך הרב את ריבנו והנוקם את נקמתנו והמשלם גמול לכל אויבי נפשינו, ברוך האל המושיע.

תם מדרש מעשה חנוכה